

Jako by se jim přes rameno dívala, pozorovala Alenka, jak si porotci na tabulku šmahem zapisují „pitomečci!“, a dokonce si všimla, jak se jeden ptá souseda, píše-li se „pitomeček“ s měkkým nebo s tvrdým i. „To budou mít do konce přelíčení tabulky počmárány, že se v tom nikdo nevyzná!“ řekla si Alenka.

Jednomu porotci skřípalo pisátko. Alenka to ovšem nestrpěla, obešla celou dvoranu, až se octla za ním, a než se nadál, pisátko mu sebrala. Šlo to raz dva a chudinka porotce (byl to Vilík Ještěřík) vůbec nechápal, kam se mu pisátko podělo; slídl po něm na všech stranách, ale nezbylo mu než celý den psát prstem. Moc platné mu to nebylo, protože to na tabulce nebylo ani znát.

„Hlasateli, přečtete obžalobu!“ řekl Král.

I zatroubil Bílý Králík třikrát na trubku, potom rozvinul pergamenový svitek a četl:

*Srdcová královna napekla vdolky
jedenkrát o žních:
Srdcový Spodek jí ukradl vdolky,
hned bylo po nich!*

„Poradte se o rozsudku,“ řekl Král porotě.

„Ještě ne, ještě ne!“ skočil mu rázně do řeči Králík. „Napřed je hromada jiných věcí!“

„Předvolat prvního svědka,“ řekl Král. I zatroubil Bílý Králík třikrát na trubku a zvolal: „První svědek!“

Prvním svědkem byl Švec. Předstoupil, v jedné ruce šálek čaje a v druhé namazaný krajíc, a spustil: „Prosím Vaše Veličenstvo za prominutí, že si to nesu s sebou, ale když mě předvolali, ještě jsem neposvačil.“

„Měl jsi posvačit,“ řekl Král. „Odkdypak už svačíš?“

Švec koukl po Zajíci Břežňákovi; ten zavěšen do Plcha přišel k soudu za ním. „Myslím, že od čtrnáctého března,“ řekl Švec.

„Od patnáctého,“ řekl Zajíc Břežňák.

„Od šestnáctého,“ dodal Plch.

„Zapsat,“ řekl Král porotě a porotci si ta tři data horempádem zapísali na tabulku, potom je sečetli a výsledek převedli na šilinky a pence.

„Zuj ty své boty,“ poručil Král Šveci.

„Ony nejsou moje,“ řekl Švec.

„Kradené!“ houkl Král na porotce a ti si to hned zaznamenali.

„Já je prodávám,“ vysvětloval Švec, „svoje žádné nemám. Jsem Švec.“

Tu si Královna nasadila brejle, ostře si Ševce měřila a ten zbledl a znervózněl.

„Vydej svědectví,“ řekl Král, „a netřes se, nebo tě dám na místo popravít.“

Svědék se tím zřejmě nijak nevzmužil: stále přešlapoval z nohy na nohu, úzkostlivě koukal po Královně a samým rozčilením místo krajíce ukousl kus šálku.

A tu pocítila Alenka něco prapodiivného a hezkou chvíli jí vrtalo hlavou, co to vlastně je: už se zase zvětšovala a nejprve měla chuť vstát a odejít od soudu; ale potom se rozmyslila, že tam zůstane, dokud se tam vejde.

Plch seděl vedle ní a hned se ozval: „Netlačte se tak na mě. Sotva dýchám.“

„Já za to nemohu,“ chlácholila ho Alenka. „Já rostu.“

„Co tady máte co růst,“ řekl Plch.

„Nemluvte hlouposti,“ spustila zoztra Alenka, „však vy rostete taky.“

„Ano, jenže já rostu přiměřeně,“ namítl Plch, „a ne tak bláznivě.“ Nevtrle vstal a odešel na druhou stranu dvorany.

Královna si pořád Ševce přísně měřila, a když pak procházel Plch soudní dvoranou, poručila jednomu soudnímu zřízenci: „Přines mi se-

znam zpěváků na posledním koncertě!“ a nešťastný Švec se nad tím tak roztrásl, až se sebe boty sklepal.

„Vydej svědectví,“ opakoval zlostně Král, „jinak tě dám popravit, ať máš strach nebo ne.“

„Jsem já to bídný tvor, Vaše Veličenstvo,“ spustil třaslavým hlasem Švec, „dal jsem se do svačiny — je to sotva týden — namazaný krajíček je čím dál tenčí — a svačina sviští —“

„Cože sviští?“ řekl Král.

„Tak začínala svačina,“ hovořil Švec.

„Tot' se ví, že svačina začíná stejně jako sviští,“ obořil se na něho Král. „Copak jsem tululum? Mluv!“

„Jsem bídný tvor,“ hovořil Švec, „a potom svištělo kdeco — jenže Zajíc Břežňák tvrdil —“

„Netvrdil!“ skočil mu prudce do řeči Zajíc Břežňák.

„A tvrdil!“ řekl Švec.

„To popírám!“ řekl Zajíc Břežňák.

„On to popírá,“ řekl Král, „tak to místo vynechte.“

„No tak aspoň Plch tvrdil —“ řekl Švec a bázkivě se ohlédl po Plchovi, jestli to taky popře, jenže Plch nic nepopřel, spal jako zabitý.

„A potom jsem si namazal ještě jeden krajíček —“ hovořil Švec.

„Ale co tedy tvrdil Plch?“ zeptal se jeden porotce.

„Na to si už nevzpomínám,“ řekl Švec.

„Jen si vzpomeň,“ prohodil Král, „nebo tě dám popravit.“

Nešťastný Švec upustil šálek i krajíc, svezl se na koleno a spustil: „Jsem bídný tvor, Vaše Veličenstvo —“

„A taky bídný řečník,“ řekl Král.

Jedno morče křiklo: „Výborně,“ a soudní zřízenci je rázem zlikvidovali. (Protože to slovo je neobvyklé, hned vysvětlím, co s ním udělali. Měli plátěný pytel, který se zavazoval na šňůrku; morče do něho po hlavě strčili a sedli si na ně.)

„To jsem ráda, že jsem to viděla,“ řekla si Alenka. „Kolikrát jsem už v novinách četla, jak po přelíčení zřízenci okamžitě zlikvidovali pokus o potlesk, a nevěděla jsem, co to znamená; teď to vím.“

„Jestli toho už víc nevíš, tak si poklekni,“ hovořil Král.

„Dál už to nejde,“ bránil se Švec, „už klečím.“

„Tak se posad,“ odsekl Král. A tu zas druhé morče křiklo: „Výborně,“ a hned je zlikvidovali.

„Hele, morčata už dorazili!“ řekla Alenka. „Teď už to půjde hludec.“